

De weg naar een 2^e dan judo-examen met aanpassingen.

Een verhaal over goede samenwerking tussen DGCJ Zuid-Nederland en NCAJ.

Emile Heesters, judoleraar A, judoleraar in de Zorg en drager van de tweede dan judo, geeft A-judoka's les in zijn eigen Shogaisha Judo School Tilburg. Zijn weg naar tweede dan judo was er een met openbaringen. Niet alleen voor Emile, maar ook voor zijn leraren en het district.

Emile Heesters zette zijn eerste stappen op de tatami toen hij 14 jaar oud was, bij Sportcentrum Jan de Rooy in Goirle. Geen volledig zelfstandige keuze; zijn fysiotherapeut raadde het hem aan, naast alle fysio-oefeningen.

Emile heeft hemiparese, een halfzijdige spieraandoening, in de rechterkant van zijn lichaam. Het judo stelde hem ertoe in staat om beter om te gaan met zijn beperking.

Negentien jaar later, toen Emile 33 jaar oud was, behaalde hij zijn eerste dan. Het maakte een ambitie in zijn hart wakker, die hem ertoe dreef de weg in te slaan zelf docent te worden. Dat lukte in 2004, wederom met de steun en inzet van de begeleiding van Sportcentrum Jan de Rooy, waarna Emile als jeugdjudo-leider lessen begon te verzorgen in Hilvarenbeek.

De ambitie hield daar echter niet op. Vanwege de beperkte lesbevoegdheid die gepaard gaat met niveau 2, kon Emile zijn wens om een eigen judoschool te openen niet realiseren. Om dit uiteindelijk wel te kunnen, startte hij wat later met de opleiding tot judoleraar A (niveau 3) – een opleiding waartoe een tweede dan verplicht is. Emile realiseerde zich dat voor deze tweede dan een intensief trainingstraject nodig was, en wendde zich uiteindelijk tot een hem bekende leraar die niet alleen Emile als persoon en judoka kende, maar ook ervaring had met het bestuderen van beperkingen – en mogelijkheden: Toine de Roy, bij Kuatsu in Prinsenbeek.

Gedurende het begintraject van het proces dat uiteindelijk tweeëneenhalf jaar zou duren, werkten Toine, Emile, en bereidwillige en onmisbare uke Marco Brosens aan het verkennen van alle mogelijkheden van het lichaam van Emile, de hemiparese in ogenschouw nemend. Het team versterkte elkaar in alle opzichten, en na geruime tijd trainen zochten ze contact met Angelie Kruijsen, secretaris van de districtsgradencommissie judo (DGCJ) Zuid-Nederland. Hun plannen en intenties werden daar duidelijk op tafel gelegd. Een tweede-danexamen judo met een aanpassing zou een primeur zijn binnen het district Zuid-Nederland. Een examen waarmee, volgens DGCJ-voorzitter Peter Goossens, weinig tot geen ervaring was opgedaan binnen de commissie. De voorzitter was even in dubio over de manier waarop de commissie de organisatie en uitvoering van dit bijzondere examen kon bewerkstelligen. De puzzelstukjes vielen al snel op hun plaats toen, op aanraden van Toine de Roy, contact werd opgenomen met de Nationale Commissie Aangepast Judo (NCAJ), voorgezeten door Frans Brouwer.

Daarbinnen werd vrij snel besloten dat Frans Brouwer, judoleraar B en judoleraar in de Zorg, vijfde dan judo, en grote expertise met het aangepast judo zowel binnen verenigingen als ook mytilscholen en instellingen, examinerator voor zowel regulier als Aangepast judo in district Limburg, de ideale partner zou zijn voor de commissieleden van het district Zuid-Nederland alsook voor het team Heesters-Brosens-De Roy.

“Een 2e-danexamen judo met een aanpassing zou een primeur zijn binnen het district Zuid-Nederland”

Waar een oordeel begint, eindigt de waarneming.

NVJL – Budomagazine 2020 nummer 4 pagina 22

www.nvj.nl

De weg naar een 2^e dan judo-examen met aanpassingen.

Een verhaal over goede samenwerking tussen DGCJ Zuid-Nederland en NCAJ.

Frans, zelf woonachtig en werkzaam binnen district Limburg, kon DGCJ Zuid-Nederland en Emiel al snel tot dienst zijn met onder andere een formulier voor A-judo dat in district Limburg al gebruikt wordt: een checklist, gericht op het identificeren van de beperking van een aspirant-examenkandidaat en, nog belangrijker, zijn of haar mogelijkheden. Ook gaf Frans al aan het drietal de tip om anders naar de gevraagde judotechnieken te kijken: niet vasthouden aan de uitvoeringsvorm maar creatief werken naar de oplossing om te komen tot de uiteindelijke techniek.

Na een periode van communicatie tussen alle partijen, is in het begin van april 2019 een delegatie naar Kuatsu afgereisd om naar het judo van Emile en Marco te kijken, onder begeleiding van Toine de Roy. Deze delegatie bestond uit voorzitter DGCJ-ZN Peter Goossens, Rudi Verhagen vanuit zijn expertise als judoleraar, judoleraar in de Zorg en examinerator/commissielid DGCJ Limburg voor zowel regulier als Aangepast judo en Frans Brouwer. Hun missie werd versterkt door de achtergrondinformatie die zij op dat moment al hadden: een objectief oordeel vormen na het bekijken van de vooruitvoering van de technieken door Emile en Marco, en zo nodig kritische kanttekeningen maken richting het examen voor de tweede dan. Emile zelf herinnert zich het moment goed waarop Frans hem een alternatief bood op de manier waarop hij de kata guruma uitvoerde. "Vanwege de manier waarop mijn lichaam werkt, is het correct uitvoeren van die worp een onmogelijke opgave. De balans die bewaard moet worden, is er simpelweg niet." Het idee die techniek geknield uit te voeren, kwam als een verlossing. "Het was een mogelijkheid waar we zelf eigenlijk nog niet eens bij hadden stilgestaan. Maar het werkte!" Ook de benadering door Frans met betrekking tot de uitvoering en eindcontrole van meerdere technieken werd in dank aanvaard.

Na dit bezoek van de eerste verkennende delegatie in april 2019, hebben Emile en Marco nog keihard getraind. Een viertal weken later, binnen de vastgestelde aanvraagtermijn voor een danexamen judo, zijn de DGCJ ZN-leden Olaf van Geel, Eric Markgraaff en NCAJ-lid Frans Brouwer nogmaals naar Tilburg afgereisd. Ditmaal lag de focus op het besluit of de verrichtingen van Emile en Marco voldoende waren om tot een aanvraag voor examen over te kunnen gaan.

"De balans die bewaard moet worden, is er simpelweg niet."

Ook werd er gekeken naar de verbeteringen en kanttekeningen die bij het eerdere bezoek waren aangedragen en werden er tijdens en na de demonstratie van de kata's en de technieken door Olaf, Eric en Frans nog vragen gesteld aan het duo waarom bepaalde handelingen anders werden uitgevoerd en werden hier zo nodig adviezen op gegeven. Zowel Olaf, Eric als Frans bekeken niet alleen de beperkingen binnen de uitvoering van bepaalde technieken maar gaven ook handvatten voor verbetering. Er werd niet gekeken naar de beperkingen, maar naar het hoogst haalbare rendement uit de uitvoering door Emile en Marco. Voor beide judoka's een grensverleggende ervaring. Ook die dag werden er nog enkele judo-gerelateerde uitvoeringen van technieken gesignaleerd waar richting examen extra focus op moest komen. Deze signaleringen werden vastgelegd en uitgereikt aan Emile om hier zeker nog aan te werken.

Actualiteiten/ De weg naar een 2° dan judo-examen met aanpassingen 3.

De weg naar een 2° dan judo-examen met aanpassingen.

Een verhaal over goede samenwerking tussen DGCJ Zuid-Nederland en NCAJ.

Zaterdag 1 juni, de dag van het examen, werd bij de aanvang aan het publiek en supporters door voorzitter Peter Goossens uitleg gegeven over het examen – “dat het er anders kon uitzien dan de andere examens,” vertelt Emile nuchter. “Ik realiseer me dat er veel familie zit te kijken met een beperkte kennis van judo en dat zij anders verward zouden kunnen raken. Deze duidelijkheid was goed.” De organisatie had de examentafel herkenbaar gemaakt door er tijdens het examen van Emile een kennisgeving op aan te brengen. De examencommissie bestond uit Olaf en Eric en werd gecompleteerd door Frans in zijn hoedanigheid als adviseur. Dat Emile en Marco ongeveer tweeëneenhalf jaar intensief getraind hadden en de adviezen van de DGCJ en het NCAJ gevolgd hadden, was tijdens de uitvoering van het examen duidelijk zichtbaar. Het was dan ook tot ieders voldoening dat Emile slaagde voor zijn tweede dan. Het succesverhaal heeft ervoor gezorgd dat de gebruikte formulieren, gericht op het identificeren van mogelijkheden in plaats van beperkingen, nu op het punt staan een landelijke standaard te worden.

En Emile? Zijn bron van ambitie is na dit alles nog lang niet opgedroogd, en zelfs alleen maar uitgebreid. Hij is inmiddels begonnen met trainen richting de derde dan, en ook de opleiding tot judoleraar B (niveau 4) staat op de radar.

Het verhaal van Emile is dus nog niet ten einde.

Dit verhaal is een mooi voorbeeld van een vruchtbare samenwerking tussen district en landelijke commissie. Heeft u nog vragen naar aanleiding van dit verhaal en/of ervaart u dat kennis rond het aangepast judo nodig is? Mail naar de NCAJ-JBN: ncaj.jbn@gmail.com.